

שְׁפִילָה לְהַמְיָה

ח מנחם אב התשפ"ב
מפטיירין תזון ישעיהו
(ישעיהו א, א)

פְּרִישַׁת דְּבָרִים

סיפור לשבת

"עַד הַגָּדֹל הַגָּדֹל גָּדֹל פָּרַת" (א, ז)

כתב רש"י "מפני שנזכר עם ארץ ישראל קוראו גדול משל הדיוט אומר עבד מלך מלך..."

מסופר שפעם נסע אחד מחסידי הרה"ק מלכוביץ אל רבו, אותו חסיד דר בארץ ישראל ונסע ללכוביץ, וכביכורים לרבו הביא איתו חלה מארץ ישראל. במהלך הנסיעה הארוכה הצטמקה החלה ונתקטנה, וכשהביא את החלה לרבו, הסתפק הרה"ק מלכוביץ על מה לבצוע בכרכת המוציא, שכן היה לו חלה אחת גדולה שנאפתה שם וההלכה היא לבצוע על הגדולה ומאידך החלה מארץ ישראל אמנם קטנה, אבל יש בה חשיבות מיוחדת שהיא מארץ ישראל. עד שהכריע לבצוע על החלה מארץ ישראל עפ"י דברי רש"י אלו בפרשתן, שכתב רש"י שלכן נקרא הנהר הגדול מפני שנזכר עם ארץ ישראל, רואים מכאן שמה ששייך לארץ ישראל נקרא "גדול", א"כ אף החלה הקטנה היות שמקורה טהור מארץ ישראל ודאי נקראת "גדולה".

{ ציוני תורה }

"הָבֹו לָכֶם אֲנִישִׁים וְזָכָמִים וְנָבִיִּים וְיֹדְעִים לְשִׁבְטֵיכֶם

וְאִישִׁימֹם בְּרֵאשֵׁיכֶם" (א, יג)

מה בין חכם לנבון? הדבר יובן על פי מעשה.

מעשה באדם אחד, שהיה משרת בבית מסחר ליינות, והיו לו דמי חסכונות בסך חמשים שקלי כסף. הלך וטמן אותם במרתף בין החביות. לאחר זמן ירד ליטלם, ולא מצאם. חשד שאדוניו, בעל הבית, ירד למרתף, גילה באקראי את הכסף ונטלו. הלך וקבל עליו לפני הרב שבאותה העיר. ראה הרב, שניכרים דברי אמת, ושלח לקרוא לבעל הבית. מובן שבעל הבית הכחיש הכל וטען שאינו יודע מאומה. אמר לו הרב, "אכן, גם אני אמרתי שאין להעלות על הדעת שאתה לקחת את הכסף, ובכלל, אין לחשוד ביהודי בגנבה. על כן סבורני, שגוי התגנב אל המרתף והרי כל היין שבו אסור, כי יין נסך הוא. הנני שולח מיד את השמש להכריז בבתי הכנסת שיינך אסור". כאשר שמע בעל הבית על ההפסד הצפוי לו וראה כי כלתה אליו הרעה, הודה לפני הרב שהוא גנב את המעות. אמר לו הרב "איני מאמין לדבריך", קם האיש, רץ לביתו והביא את הארנק של הפועל, ובו חמשים שקלי הכסף. כך הצליח הרב בביתו הרבה לאלצו להודות בפשעו, לפיכך אמרו חכמים זכרונם לברכה, "אין לו לדיין אלא מה שעניו רואות", ולא אמרו "אין לו מה שאזניו שומעות", כי נוסף לטענות שמושמעות באזניו, חייב הוא להשתמש בעיני שכלו, ונוסף לחכמתו, חייב הוא להיות נחן בתבונה.

{ בן איש חי }

אשא עיני

כוחה הגדול של הראיה והשפעתה על חיי האדם
פרק א' ומדוע בכל התמונות היפות היה
זבוב שחור

משל למה הדבר דומה?
משל לאדם שקנה מצלמה משקללת מאד וחסך היה להתפרנס מקו, ונסע שנים רבות בכל רחבי תבל וצלם את כל האתרים והמקומות הכי יפים בכל העולם, כשבכונתו לפתח את כל התמונות ולמקנן ולהתעשר מקו עשר רב, ולאחר כמה שנים הלך לתנות "פוטו" ובקש שיפתחו לו את כל אלפי התמונות מרהיבות העין שצלם במקו של השנים בפוקרט גדול, שיוכל למקנן. ואכן, לאחר כמה ימים הודיעו לו שקל התמונות שלו מוכנות ושיבאו לקחתן.

לשמחתו הרבה לא היה גבול, והוא הביא ארנזים רבים כדי שיוכל להכניס את כל התמונות הרבות בתוכם. והנה מסתפל בעל התנות בתמונה הראשונה, והוא רואה שצלם את כל התמונה מצולם זכוב שחור מת. הוא הסתפל אף בתמונה הבאה, וכך גם היה בה, וכן היה גם בתמונה השלישית, והרביעית, וכך הסתפל בעל התנות בכל אלפי התמונות הגדולות, וראה שבכלם יש תמונה ענקית של זכוב שחור מת. פנה אליו בעל התנות ושאל אותו, האם הנך חובב זכובים ומשום קו צלמת כל הזמן זכוב שחור מת? והוא ענה לו מקו: מה פתאם! וכי נרדתי מדעתי שאצלם זאת שנים מה רבות? וכי בשביל קו סרחתני לנסע בכל העולם? הרי אני צלמתי את הדברים הכי מענינים בעולם...

בראותו קו, בקש ממנו בעל התנות שביא שוב את המצלמה לברק שמה התרששה איו תקלה בפתוח התמונות, וכשברק את המצלמה ראה שצלם העינית של המצלמה היה דמוק זכוב שחור מת, ולכן בכל אלפי התמונות שצלם במקו שנים רבות היתה דמות של זכוב שחור מת. כשראה זאת האיש פרץ בבכי מר, בראותו שקל עמלו שנים רבות הלך לטמיון, ושמחתו נהפכה לתונה, ואת הנעשה כבר לא יכלו להשיב.

היצר דומה לזבוב

והנמשל הוא – הנה כל אדם ששלח לעולם הנה כדי ללמד הרבה תורה ולעשות הרבה מצוות ומעשים טובים, ואת כדי שצלם יד קו זקנה האדם לנצח נצחים לזכות לתנות ולראות בנעם זיו השכינה ולהתענג על ה' וזיו שכינתו, אשר אין קץ לתענוג הנפלא והנורא הנה.

אבל כאשר האדם יצלה לאחר מאה ועשרים שנה לעולם העליון – אם לא שמו את עיניו ופגם בהן והיה הולך אחר יצרו, הדימה לזבוב (ברכות טו, ט), ונדבקו כל המראות האסורים בעיניו להשיף את אור קדשותו, כשציע לעולם האמת יראה כי לריק נגע, ולנצח לא יראה אור בשחקים, כי הפוגם בעיניו לעתיד יהיה סימא ממש חס ושלום ולא יוכל לראות מאומה, כמו שקתבו ה"תפץ חיים" ו"ת"ן איש חי", ולא יהיה קו לצירו הגדול.

ר"ת	יציאה	כניסה	ירושלים
20:48	20:10	18:57	ירושלים
20:46	20:13	19:14	תל אביב
20:49	20:14	19:08	חיפה
20:47	20:11	19:14	באר שבע

הבן איש חי

לא ילכו יחפים ממש בתשעה באב, אלא ילבשו מנעל של בגד אבל של עור אסור, ואם נגע בידיו בזה המנעל צריך נטילה כדין נוגע במנעל של עור:

בתשעה באב לא ירחוץ ואפילו להושיט אצבעו במים אסור, ובנטילת ידיים של שחרית או של בית הכסא יטול עד סוף קשרי אצבעותיו, ואם היה לכולן בידי או פניו מותר לרוחצו וכן מי שדרכו להיות עיניו דומעות ובבוקר אחר שיקיץ משנתו יהיה לכולן בגבות עיניו מותר לרחצם, וכן מי שיש לו חולי עינים ודרכו לרחצם במים קרים בשביל רפואה מותר, וכן המבשלות מדיחיים הבשר והירקות במים כדרכן ואין חוששין:

תשמיש המטה אסור בתשעה באב, ולכן אסור לישן במטה אחת עם אשתו, ונכון שלא יגע בה בלילה, ולהושיט דבר מידה לידו משום "לך לך אמרין נזירא", ואין מברכין בתשעה באב שעשה לי כל צרכי משום דכולם יחפים וכמו שכתב רבינו האר"י ז"ל, וליל תשעה באב ישים אבן תחת הכר שישים ראשו עליו, ואם דרכו לשכב על שנים ישנה מנהגו וישכב על אחד:

כאשר היה מקדמת דנא, גם עוד המנהג פה עירנו בגדא"ד לומר האיזנו במקום שירת הים וגם בדבר זה לא שנית מנהגם של הציבור, ורק אני אומר שירת הים כמו כל יום ושירת האיזנו אני אומר אותה אחר העמידה, וכן עושים החכמים ויראים ואנשי מעשה:

חולה האוכל בתשעה באב אם היתה אכילתו מזמן מנחה גדולה יאמר נחם במקום רצה והחליצנו, ואומר ותכנה ירושלם עיר הקודש במהרה בימינו ברוך אתה ה' מנחם ציון בבנין ירושלים, וכן הנוסח של החתימה בנחם שאומרים בעמידה לחתום כן מנחם ציון בבנין ירושלים ולא כפי מה שנדפס בסידורים:

יש מתחסדים ליטול ידיהם בנטילה גמורה אחר חשיכה במוצאי תשעה באב בשביל שביים לא עשו נטילה גמורה אלא עד קשרי אצבעות וכך אנחנו נוהגים, אך אין זה חיוב משורת הדין, וצריך להזהר לברך במוצאי תשעה באב ברכת הלכנה בשמחה ויאמר בקול נעים בחדוותא דלבא דוד מלך ישראל חי וקיים:

אין שאלת שלום בתשעה באב, והוא הדין דאסור לשלוח דורון זה לזה הן מאכל הן לבוש וכנזכר במגן אברהם וכמה מקומות, מיהו לעני שהוא נצרך מותר לשלוח לו כי זהו תורת צדקה וכנזכר ברוח חיים, ומלאכה אסורה בין בלילה בין ביום, ולחלוב הפרות אם אפשר ע"י גוי יעשה ואם לא יחלוב הוא בעצמו:

ביום תשעה באב ניח ציצית ותפילין רש"י ור"ת בבוקר בביתו ויקרא קריאת שמע בלבד, ואח"כ ילך לבית הכנסת להתפלל עם הציבור ואותם שנוהגים לעשות זאת עד זמן המנחה לאו שפיר עבדי, ופרשת קדש ופרשת והיה כי יביאך יש נוהגים לאומרם בתשעה באב ויש שאין אומרים אותם וכל אחד יעשה כמנהגו בזה, גם בליל תשעה באב אחר חצות אומרים תיקון רחל בלבד, אבל ביום אין אומרים תיקון רחל אע"פ שדרכם לאמרם בכל יום אחר חצות מיום י"ז תמוז ואילך, וכן ביום ערב תשעה באב אומרים אותו ביום אחר חצות ועיין יוסף אומץ סימן כ"ה:

בעמידה של ערבית ושחרית אומרים ברכת שים שלום כדרכן בכל יום, ולא יקצרו אותה לאומרה כפי מה שנדפס בסדורים, וכן אני מורה בציבור בכל שנה, ורק החזן בחזרה של שחרית יאמר כפי הנוסח הכתוב בסידורים כי הנחתי המנהג בחזרה

ספר הרדים

פרק נח (מצוות תלויות בארץ ב)

מצות לא תעשה מן התורה התלויות בארץ ישראל ואפשר לקבץ בזמן הזה

א) הזרע שני מיני ירעים הראויים למאכל אדם קאחד בארץ - ישראל לוקה, שפאמר (ויקרא יט, יט) 'שדך לא תרע פלאים'. ואחד הזרע או המנפש או המנפשה, כגון שהיתה חשה אחת ושעורה אחת, או פול אחד ונרשה אחת מנחין על הארץ וחסה אותן בעפר בין ברגלו בין בכלי הרי זה לוקה. ואחד הזרע בארץ או בעצין נקוב, אכל הזרע בעצין שאינו נקוב מפין אותו מפת מרהות. אסור לזרע פלאים לגוי, שהרי הקרקע בעונה פיד גוי בעומדת פיד ישראל שהרי אין לו פה קנן להפקיע מן המצות. ואסור לאדם לקים פלאי ירעים בשדהו, אלא עוקרין. ואם קימן, אינו לוקה. ומתיר לישראל לזרע פלאי ירעים פידו בחוץ לארץ, ואפילו לערב הירעים לכתחלה ולזרען בחוצה לארץ מתיר, ודברים אלו דברי קבלה (רמב"ם כלאים פ"א ה"א-ג).

ב) פלאי האילנות הרי הם בכלל מה שפאמר 'שדך לא תרע פלאים'. כיצד, המרפיב אילן באילן כגון שהרפיב יחור של תפוח באתרוג או אתרוג בתפוח, הרי זה לוקה מן התורה בכל מקום, בין בארץ בין בחוצה לארץ. וכן המרפיב ירק באילן. או אילן פירק, לוקה בכל מקום. ואסור לישראל להניח לגוי שרפיב לו אילנו פלאים. ומתיר לזרע ירעים וזרע אילן קאחד, וכן מתיר לערב ירעי אילנות ולזרען קאחד, שאין לה פלאים באילנות אלא הרפכה בלבד (רמב"ם שם ה"ה-ו).

ספר חסידים

סימן י"ד

שורש אהבת ה' ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך צונו בוראנו לעבדו ביראה שתהא אהבת נפשנו קשורה בנפשו בשמחה ובאהבתו ובלב טוב ושמחת האהבה כך היא עזה ומתגברת על לב אוהבי ה' (שאפי' ימים רבים שלא בא על אשתו ויש תאוה מרובה כנגדה ובשעה שיורה כחץ) אינו נהנה כנגד תגבורת ותוקף יראת ה' ושמחת בוראו וכל חבת שעשוע ילדיו כלא היו כנגד שעשועי לב האהבה את ה' בכל לבו ובכל נפשו ובכל מאורו בכל הרהורי און לעשות האהבה הבורא ית' ולזכות את הרבים ולעשות קידוש ה' ולמסור עצמו באהבת הבורא כאשר עשה פנחס הכהן אשר מסר נפשו באהב' ויצרו לקנא לשמו ושלא לחמוד ממון במקום שיש קידוש ה' כמנועו לקחת ממון כמו שמצינו באברהם אם מחוט ועד שרוך נעל וכן באלישע שלא רצה לקחת ממון מנעמן ושלא לבטל דברי תורה בשביל תענוגים ושעשועי ילדיו וחיבת נשיו וגם לעזוב טיולים וראיית נשים ונעימות מזמרים כדי שיהא לבו שלם בשמחת ה' וטורח ועמל בדבר שהוא רצון הבורא ועליו לקחת משל מבשר ודם אם היה יודע דבר שהוא רצון המלך לעולם לא ינח ולא ישקוט עד שישלים רצון המלך ויהיה שמח שמה' גדולה על אשר באו מעשיו לפני המלך מכ"ש לרצון הבורא שהוא חי וקיים על אחת כמה וכמה שיש לו לטרוח ולבקש און יעשה וישלים רצון מצותיו. העובד מאהבה עוסק בתורה ובמצות הולך בנתיבות החכמה הראויה לעוסק בתורה ואהבה ה' אהבה גדולה לא מפני דבר שבעולם ולא מפני יראת הרעה ולא כדי לירש את הטובה אלא עובד באמת מפני שהקב"ה אמת וסוף הטובה לבא ככללה וצריך לאהוב את הבורא אהבה עזה ורבה עד אשר יחלה לאהבתו. כאדם החולה לאהבת אשה והוא שוגה תמיד באהבתה בשבתו ובקומו בצאתו ובבואו גם בעת מאכלו ומשתאו לא ינום ולא יישן מפני אהבתה יותר ויותר מזה תהיה אהבת הבור' בלב אוהביו ותמיד ישגו בה כמו שצונו בכל לבבך ובכל נפשך וזהו שאמר שלמה בחכמתו דרך משל כי חול' אהב' אני זה דבר ידוע כיום וכשמש לכל מבין אשר לא תהיה אהבת הבורא קשורה בלב אדם עד אשר ישגה בה תמיד כגון שיעובד כל אשר בעולם חוץ ממנו כמו שצונו בכל לבבך ולא יתכן זה אלא בדעה שידעוהו לפיכך זה האמת וכללו של דבר כי צריך לו לאדם להבין ולהשגות בחכמות ותבונה המודיעות לו את קונו כפי שיש לו להבין ולהשגות ולהשיג והבורא ית' ויתעלה וזכרו הנכבד והנורא צוה לנו לאהבה וליראה שמו כתיב (דברים ו) ואהבת את ה' אלהיך ונאמר את ה' אלהיך תירא והיאך הוא הדריך לאהבתו וליראתו בשעה שיתבונן האדם במעשיו של הקב"ה הגדולים והמופלאים אשר אין להם ערך ולא קץ מיד אוהב ומשבח ומפאר ומתאוה תאוה גדולה לדעת שם הגדול הנכבד והנורא. וכן אמר דוד צמאה נפשי לאלהים לאל חי וכשהוא מחשב בדברים האלה בעצמו הוא נרתע לאחוריו וירא ויפחד שהוא בריה קטנה מאד ושפלה ועומד' בדת קלה ומעטת לפניו וכן אמר דוד כי אראה שמך מעשה אצבעותיך וגומ' מה אנוש כי תזכרנו:

חידושים לפרשה

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר ה' ידן, במדבר בערבה מול סוף בין פארן ובין תפל ולכן נחצלת ודי זקב". (דברים א, א)

נ"ל בס"ד לרמוז על פי מה שכתב בספר עור יוסף חי, לרבנו יוסף חיים זצוק"ל, בפרשה זו, וזו לשונו: ונדע כי ספר דברים הוא דברים שיוצאין ויבאין מן משה רבנו ע"ה לישראל, ויש פה דברים שהם אמורים בהמשך הראשונים, ונשנו פארן, ולקח נקרא "משנה תורה", מלשון (מלכים-א יח, לד): "ויאמר שנו, וישנו". וגם נקרא "משנה" מלשון (אסתר י, ג) "משנה למלך", כי להיותו דברים שיוצאין מן משה רבנו ע"ה לישראל, נחשב משנה לגבי המשמעות הראשונים. אך באמת קדשתו ומעלתו שנה לחמשים הראשונים, ואין הפרש ביניהם, כי אלו הדברים לא אמרם משה רבנו ע"ה מדעתו, אלא הקב"ה שם בפיו הדברים, ובעת שכתב משה רבנו ע"ה את משנה תורה, הקב"ה אומר, ומשה רבנו ע"ה פותח, כשאר ארבעה הראשונים. עכ"ל. ונ"ל בס"ד שרמוז כן משה רבנו ע"ה בתחלת דבריו, שלא טעה לומר כאילו מרע"ה מלבו מוציא הדברים, ואין כאן דברים מאת השי"ת ח"ו, לכן רמז בתחלת דבריו: "אלה הדברים" - אותיות "דבר האלהים", דהיינו אלה הדברים הם דבר האלהים, אשר דבר מתוך פיו של משה, ולא מלבו אמרם.

פנו וסעו לכם וכאו הר האמרי ואל כל שקניו וכו' (ז, א)

נ"ל בס"ד פנו וסעו לכם, פנו לשון ואנכי פניתי הבית, שתפנו גופים שלכם מן הסיגים של חו"ל הדברים בכם, וסעו לכם, על דרך מ"ש השי"ת לאברהם אבינו ע"ה לך מן ארצך, ופירש רבינו מהר"ם אלשיך תלך לשרש שלך למעלה המכוון כנגד א"י ביושר ע"ש. וכן כאן א"ל סעו לכם לשרשכם ובואו הר האמורי זה הר המוריה, שאם תסיר א' מן האמורי יסור מוריה, ואות א' הוא מקום המקדש שהוא אחד הנתון בהר המוריה. ואל כל שכני, אותיות השכנים 'להר' הם אותיות קדוש, כי מצד אחד של הר יש ק"ד, ומצד הב' ש"ו, דהרי צרוף קדוש, שבבואכם שם יהיה לכם תואר קדוש. בערבה, ע"י הארת הבינה שמאירה בירושלים של מעלה שהיא כנגד ירושלים של מטה, ואות עין רבתי של שמע ישראל רומזת לבינה. וזהו בערבה חלק התיבה לשמים וקרי בה בע' רבה, שהיא בסוד הבינה, בה תקנו שם תואר קדוש מחודש לכם. בהר ובשפלה, כלומר הנפשות שלכם יהיו במדרגת הר מקום עליון וגבוה, והגופים שלכם יהיו במדרגת השפלה שפלים. אי נמי בעיני השי"ת ובעיני המלאכים אתם נחשבים הר גבוהים ועליונים, אך בעיני עצמכם אתם נחשבים שפלה. ובנגב, חכמה. שם היו נוספים חכמה שם מאוירא אל א"י, כמ"ש רז"ל אירא דא"י מחכים. או תהיו דבוקים בחכמה זו התורה ימים ולילות, ולא תצטרכו לעסוק בעסק הגשמי בירכם. ובחוף הים, ר"ל שפת אותיות ים, דהיינו אותיות שקדמו לאותיות ים שהם אותיות ט"ל שרומזים לאהבה שלימה במחשבה ודבור ומעשה, ושלשה פעמים אהבה גי' ט"ל. גם ט"ל רומזים לשם הוי"ה בר' מלואים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהוא ט"ל אותיות, שיהיה לכם הדבקות בשמו יתברך בשלימות כמ"ש ואתם הדברים בה' אלהיכם. ארץ הכנעני והלבנון, כנעני זה היצא"ר כמ"ש רז"ל ע"פ כנען בידו מאוני מרמה לעשוק אהב ולבנון רמז ליציה"ט שהוא מלבן עונות ישראל ע"י עצותיו הטובים. ועוה"ז היא תחת שליטת שני יצרים אלו כדי שיהיה שכר ועונש, לכן נקראת ארץ הכנעני והלבנון, הנה ממקום התורפה יוכל להעלות ניצוצי קדושה עד הנהר הגדול נהר פרת היא הבינה.

{'ברכת הרי"ח' לרבנו יוסף חיים זיע"א}

נצור לשונך מרע

הלכות רכילות | כלל א סעיף ג

נדע, דאסור רכילות הוא (ז) אפלו אם אין מתפנן ברכילותו להקניס שונאך בלבד על אותו פלוני, ואפלו אם גם לפי דעתו פדין עשה פלוני, שדבר עליו, או עשה לו המעשה הזה. כגון, ששמעון מוכיח לראובן, על מה שדבר עליו, או עשה לו ענין פלוני ופלוני, וראובן מתנצל עצמו שהדין עמו, והראיה, שגם יהודה אמר עליו פן, אפלו הקי [אף על פי כן], אם הוא משער, שעל ידי זה תפנס שונאך בלב שמעון על יהודה, רכיל מקרי. (ז) אפילו אם אין. וראיה ממה שכתב ר"י במאמר ע"ד דנענשין על הפשיעה בלשה"ר אעפ"י שלא נתכוין להבזות בעליהן. וכן ארז"ל בספרי ומה מרים שלא נתכונה לגנותו וכו'. וכן כתב הרמב"ן בחמש פ' תצא דאסור לשה"ר הוא אע"פ שאינו מתכוין להזיק כלל, ונראה שהוא הדין ברכילות. וראיה גמורה לזה מסנהדרין (ל'). מכתב היכי כתיב ר' יוחנן אמר זכאי משום לא תלך רכיל ריש לקיש אמר פלוני ופלוני מזכין ופלוני מחיב וכו', ואף דשם בעת שכותבים הדינים הפסק אינם מכוונים לרגל בזה, ואינו דומה למה שזכר במשנה בלשון אבל מה אעשה כמ"ש הפני משה בירושלמי שם, ואפ"ה סבירא ליה לר' יוחנן הדלכה כותיה נגד ריש לקיש שהוא בכלל רכילות.

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמוזות "בצדקה תפוננו" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת כלכלית ע"י מתן סיוע כלכלי רחב היקף. העמותה פועלת ללא מטרת רווח כלל!

- חלוקת סלי מזון שבועיים
- מתן מוענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
- חלוקת סלי לידה לילודת ולתנוק
- ועוד פעילויות ותמיכה בחגים ומועדים

לתרומות:
בנק לאומי (10) | סניף 858 | מס' חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104
קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965
ניתן לתרום גם דרך "גדרים פלוס" ובאשראי בטלפון ובאתר

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:
alon@gamah.org - אימייל לכל מטרה
אתר הגמ"ח - WWW.GAMAH.ORG
054-4785404 | 054-6091685

חפץ חיים נדחי ישראל פרק כב להתגבר על היצר, ולברוח מאנשי רשע

[המשך משבוע שעבר]

היצר הרע מטעה את הבריות, איך הוא עושה את זה? כמו אחד מאנשי הלצון והמרמה, שרצה להטעות אחד ולהושיב אותו עד הצואר בלילה במקום טיט ורפש, להכניס אותו לחיריה ולהשאיר אותו תקוע שם, זה התכנית שלו, מה עשה? נדמה לאחד הזה כאילו אחד ממכיריו ואוהביו, ונתן לו כמה מעדנים, אתה רוצה סיגריה, אתה רוצה שתייה, אני אומין אותך, לאן אתה הולך ככה פותח איתו שיחה וזה, מאיפה אתה וזה וזה, מוציא מלבורו ככה, נותן לו וזה, אתה אוהב במכה, מה אתה אוהב, ביסילי? בא נשב, לוקח אותו למסעדה עלי, עד שמפתה אותו שילכו ביחד לטייל מחוץ לעיר, וגם שם הוא נותן לו כל מיני מתיקה, והשתולל הרבה בטיול, בין כך ובין כך חשך השמש, ולבסוף אמר לו ידידי, אני רואה מהשיחה שלי איתך במשך היום שאתה איש אמונים, ואתה לא תגלה דברים שאני אגיד לך, ואם תבטיח לי עכשיו בתקיעת כף לא לגלות דבר סתר שאני אספר לך לטובתך, אני אספר לך. אמר לו בטח, מה זה, תקיעת כף. אמר לו תדע אחי, אחי, שבבקעה הזאת שאנחנו רואים פה מרחוק, אפילו שבהתחלה בחיריה הזאת יש טיט ורפש שכל אנשי העיר משליכים שם את האשפה, אבל תדע לך אחי שבסוף הבקעה כך אני מקובל מהזקנים שלנו, ששם יש אוצר טמון שטמנו האיובים שלנו בעת שברחו מן העיר בעת המלחמה, ועל כן ידידי לא נתעצל, נבוא ביחד שנינו אחי דרך הטיט ודרך הרפש עד שנגיע למקום האוצר הגדול, ועל ידי זה נהיה עשירים גדולים לנצח, ובאמצע היום לא נכון לחפש אחר האוצר פן יראה מישהו ויבין, אבל עתה בחושך העת מוכשר לזה, וזה השוטה התפתה לדבריו, וילכו יחד, והאיש מרמה הזה ידע שיש שמה מקום עמוק מאד, והוא נשמר לא לבוא בעומק הטיט, רק מה, התפשטו שניהם ונכנסו והוא טבע קצת את רגליו בטיט וברפש לאיזה מקומות להראות לו שהוא מתכוון להכנס עד לבפנים, ואמר לו צריכים לרוץ מהר כדי לעבור את כל הגרבי שיש פה עד שנגיע לשמה, וחברו השוטה

מרוב החשק לאוצר, רץ בבהלה ונכנס עד צווארו בתוך עמק הטיט, בתוך החיריה, וכשראה את זה איש הלצון שתכנן את זה, תיכף השתמט מהבקעה, השאיר אותו לבד, ההוא תקוע לא יכול לזוז, ורץ ממנו, ברת, לקח לו את הבגדים ובורח, ויצעק להוא הטובע בטיט, אחי, איפה אחי? אחי, צועק לו מרחוק ומתחנן במר נפשו, תושיע לידידי, תוציא אותי שלא אטבע בטיט כי נכנסתי עד צוואר, ואיש הלצון לא פנה אליו כלל, ועוד צחק עליו אמר לו ישוטה יאהבל, אתה יודע כמה יגיעות היה לי עליך? אתה יודע כמה מועדנים בזכותי עליך, אתה יודע כמה סיגריות עישנת על חשבוני, מה אתה חושב זה בחינם? כל זה פיתיתי אותך בשביל להכניס אותך לחיריה בפנים, עכשיו אתה רוצה שאני אוציא אותך? זה עלה לי בדמים יקרים, עכשיו אני הולך לעיר ואני אספר לכל היודעים והמכירים אותך, שידעו כמה אתה חכם, ואיפה אתה נמצא, ואיך השארת את הבגדים בחוץ ונכנסת ערום לחיריה ואתה תקוע שם, מקום מלא טיט ורפש, איך נכנסת למקום הכי בזוי מכל המקומות, שמה יהיה אוצר נחמד יאהבל, אז אתה רוצה עוד שאני אוציא אותך? יום שלם בזכותי עליך שתכנס לשם. ככה יצר הרע עובר על האנשים, מכניס אותם למועדנים, מכניס אותם לביב שופכין, בשביל מה בחינם? בסוף הוא יוצא דקור מהמועדון אם הוא עוד חי בית חולים, ואם הוא לא חי בית קברות וככה בדי"כ מסתיימים כל ערב וערב כל הפרטיות האלה של החבר'ה הטובים וכו'. ואם לא היום תקעו לך את זה אז עוד כמה ימים, אחי ישקיע בך עוד כמה מעדנים, איייי, אותו תרגיל חוזר מאז ומתמיד.

והנה כשהלך האיש מרמה מעיניו, והוא נשאר לבדו בבקעה שקוע עד צווארו שקוע עד צווארו במקום טיט ורפש והוא צועק ווי ווי, ואין מושיע לו, ואז כמה מהחטרה והתמהון היה לו על עצמו, איך התפתה מתחילה לילך אחריו במקום ציה ושממה באישון לילה ואפילה עבור דמיונות של שוא והבל שפיתה אותו ונדמה לו כידידו, איך פתאום נהיה ידידו, איך נהיה אחי תוך כמה דקות? כן הדבר בענין היצר, שרוצה להכניס אותו לאדם למקום טיט ורפש באישון לילה ואפילה שלא יוכל לצאת ממנה, וזה לעומק התהום רבה בגיהנום, ששם הוא מקום תוהו וחושך, מקום שבו נאספת כל הזוהמה מכל העוונות החיריה העולמית, מקום ציה וצלמות, מקום המזיקין

רח"ל, על כן הוא ממתק לפניו את העבירות מעט מעט בכמה מיני פיתויים, כמו שמצייר המדרש, עד שלבסוף הולך עמו היצר הרע יחד ומפתה אותו בדרך שאינו רוצה שיעשה עבירה, אדרבא, ע"ז זה ימצא אוצר נחמד שם שיתחזק על יצרו שם ויהיה שכרו גדול עבור זה, והולך אחריו כשור לטבח. ולבסוף כשבא לשם מתגבר עליו היצר הרע בכל כוחותיו, עד שאדם מתיר לנפשו לעשות העבירה ונכנס ברפש וטיט עד צווארו. ותיכף אחר עשיית העבירה מסתלק היצר הרע ממנו, עולה ומקטרג עליו למעלה, ונשאר האדם לבדו והוא מתפלל על נפשו איך נתפתה אחר יצרו לדבר שטות כזה, שיהיה מוכרח אח"כ לילך עבור זה במקום ציה וצלמות, מקום המזיקין והקליפות, ומי יוכל לשער את גודל אכזריות שעושים שם עם הנפש ה' ישמרנו.

והנה מדברי המדרש הנזכרים לעיל, למדנו שעיקר ההסתה של יצר הרע לאדם זה רק שילך בדרך של חברות, אחי, חברי, ידידי ורעי, ומחבר לו רשעים, זה הכל, חבר'ה טובים מה שנקרא, חבר'ה טובים, החבר'ה, החבר'ה, ולבסוף מילא הוא נלכד במצודתו, אז לכן הוא מחבר אותו לחברת רעים, על כן השומר נפשו יתן אל לבו שלא ליתן לו חס ושלום שום פתח בזה, ויברח מחברת רשעים כבורח ממדורת אש, ואלקים יסלק את יצר הרע מקרבנו, ויטהרנו מכל טומאותינו, ויחדש בנו לב טהור, ורוח חדשה ברחמיו הרבים אמן. ואם ארע שאדם נכשל חס ושלום פעם אחת בענין עריות, יראה לעשות תשובה על זה מיד.

מתוך שיעורו של כבוד הרב אמנון יצחק שליט"א בבני ברק.
02.07.2012 למניינם
לשמיעת שיעורים והרצאות חייגו (גם מטלפון כשר) 02-3724787

להצלחה בעסקים
 בן ציון בן חנה
 לעילוי נשמת
 אליס בת פרלח

לזיווג הגון מהרה
 אבנר מואיז בן משה
 שלומי בן רינה

לעילוי נשמת
 איבון ספינוי בת פרידה,
 חיים בן ברכה
 שולה בת חנה

לעילוי נשמת
 שרה בת רבקה
 דוד בן רבקה
 חנה בת דומיה ע"ה

לעילוי נשמת
 ציון בן יהודה
 אבנר בן יהודה

להצלחה למוסדות
 לדעת חכמה ומוסר'
 'דעת חכמה ומוסר'

לרפואה שלמה מהרה
 מינה בת סימה
 יוחאי בן סילביה
 שרון

לרפואה שלמה מהרה
 תמר בת שלמה